

Abstrakt

V antropocénu dochází k silné fragmentaci krajiny například v důsledku výstavby dopravní infrastruktury, sídel a rozvoje plošného zemědělství. Tento proces spočívá v postupném rozpadu souvislé krajiny a zmenšování vytvořených fragmentů. Jednotlivé fragmenty se stávají vzájemně izolovanějšími a ztrácejí integritu. Fragmentace krajiny má silný dopad na živočišné i rostlinné populace, a to jak na jejich rozšíření, tak na jejich životaschopnost. V této práci zpracovávám dostupnou literaturu týkající se fragmentace krajiny a problematiky malých populací. V práci uvádím, jaký vliv má rozdělení souvislé plochy krajiny na populace velkých šelem, konkrétně na populace vlka obecného (*Canis lupus*), rysa ostrovida (*Lynx lynx*) a medvěda hnědého (*Ursus arctos*). Populace velkých šelem jsou specifické v tom, že mají velké prostorové nároky, vyskytují se v nízkých hustotách a jsou závislé na dálkových disperzích. Malé populace s sebou nesou několik rizik, jako je genetický drift, efekt zakladatele nebo například inbreeding, kvůli kterým jsou náchylné k extinkci.